

El fred de la nit també es va deixar sentir al Concert de Nadal

CRÍTICA DE MÚSICA

Per Helena Coronel

Divendres 21 de desembre del 2001 a les 22 hores.

Basilica del Sant Esperit.

Concert de Nadal a càrrec del cor Montserrat, el cor Canigó i l'Ensemble Exaudi Nos sota la direcció de Joan Grimalt. Concert monogràfic d'Arvo Pärt.

El concert de Nadal d'enguany va estar presidit per un intens fred, potser va ser la causa que l'església no estigués plena com altres anys i probablement en fou conseqüència la lleugera desafinació de les soprans. Malgrat aquests fenòmens extèrris, el concert es centrava en un autor eslaus del darrer segle XX: Arvo Pärt. Un autor poc conegut a casa nostra, però després d'escoltar-ne unes obres podem determinar dos fets importants; que no respon als esquemes d'innovació aparent que se'ns plantejaven en el passat segle i que és un autor que val la pena de descobrir.

Comunicar

Les obres que se'ns presentaven estaven buides d'experiments estilístics i de filigranes

Seixanta cantats dels cors de Montserrat i Canigó al Sant Esperit.

contrapuntístiques i dodecafoniques, malgrat coneixem l'existència d'una etapa de l'autor que hi respon. Però a partir de 1960, es dedicà plenament a la música vocal religiosa, no litúrgica, amb la intenció única de comunicar-ne el text, sense experimentar-hi. Aquesta filosofia ens lliga molt amb el grup de cambra Exaudi Nos, que té com a màxima la servitud de la

música a les persones. Així, els 60 cantats dels cors Montserrat (Terrassa) i Canigó (Vic), els músics de l'orquestra de cambra i sobretot la direcció de Joan Grimalt, saben transmetre un dels més importants missatges de la filosofia de Pärt i de la de moltes religions, el camí de la renúncia com a únic pel retrovament personal i de descobriment de La Veritat. Així, i en la freda

nit de divendres, la delicada però intensa música de Pärt ens abocà a unes sonoritats noves i a una finalitat musical molt senzilla: la confessió de la seva fe expressada en sons. Una música amb reminiscències gregorianes i de polifonia renaixentista i una interpretació que perdé set antífones buscant un públic igual de fred que la nit, però que finalment trobà.

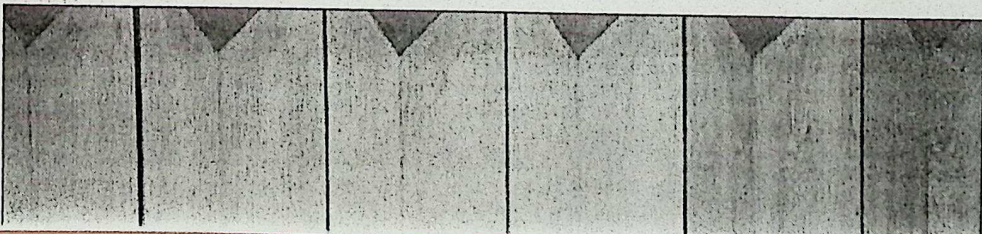
Una primera part mancada de força i una segona francament bona

CRÍTICA DE MÚSICA

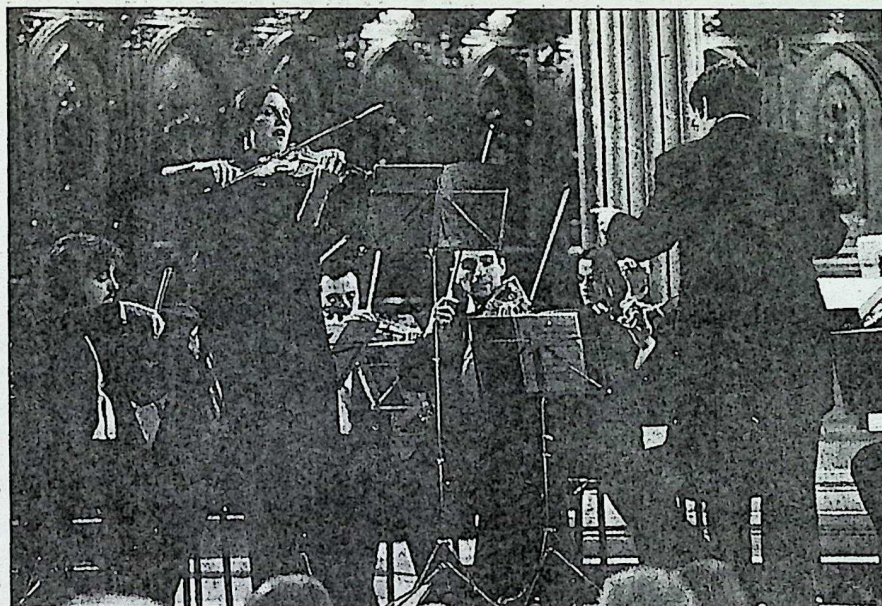
Per Oriol Castanyer

Lloc: Centre Cultural Caixa Terrassa.

Data: Dijous, 20 de desembre

Música religiosa amb contrasentits

El Sant Esperit va acollir divendres el tradicional Concert de Nadal

Concert de Nadal. Obres d'Arvo Pärt. Basílica del Sant Esperit. Divendres, 21 de desembre de 2001.

ESTHER MINGUELL

Terrassa El minimalisme sonor de la música religiosa del compositor estonià Arvo Pärt va protagonitzar el Concert de Nadal de la basílica del Sant Esperit, que aquest any no es va acabar d'omplir. Potser perquè la mateixa ciutat oferia altres propostes musicals o bé perquè les baixes temperatures no incitaven gaire la gent a sortir de casa.

Tot i així, van ser molts els terrassencs que van acudir a la tradicional cita que aquest any, en la seva novena edició, ens proposava un singular repertori: música sacra del segle XX. D'aquesta manera, la basílica va reunir tendències del

passat amb tot el desenvolupament contemporani, un dels primers aspectes contradictoris de la vetllada alhora que atractius.

Un altre dels contrasentits del recital va ser l'agrupament de més d'una setantena d'artistes per interpretar una música que, tot i la complexitat pel que fa al nombre de veus, no volia ser en cap moment voluminosa. I és que, d'una banda, hi havia la formació local Cor Montserrat i la coral Canigó de Vic, que per encetar la vetllada van interpretar a capella les *Set antífones per al Magnificat*. Els cantaires van resoldre molt correctament aquesta complicada peça a vuit veus que va servir per presentar l'estil musical de Pärt.

TOCS DE MINIMALISME

El caràcter dissonant de la peça així com la sensació de llunyania van transportar el públic ràpidament cap a un estadi d'es-

piritualitat i placidesa. El va seguir el *Magnificat*, a sis veus, que va portar les corals, dirigit amb molta cura i delicadesa pel music terrassenc Joan Grimalt, a la recerca d'un ambient sonor especial.

L'orquestra de corda Exaudi Nos es va incorporar seguidament per continuar transmetent l'estil transcendental en una dura –però resolta d'una forma molt agradable– tasca d'emetre un so reservat, delicat i amb poc volum, cosa força complicada tenint en compte les característiques acústiques de la basílica, que d'altra banda van atorgar l'adequat caràcter celestial a les peces.

Si *Festina lente*, interpretat també per l'orquestra, deixava entreveure algun tipus de contrapunt, la *Missa de Berlin*, per a cor i orquestra, va retornar al tarannà de la vetllada amb les dissonàncies agradables i el so suau i delicat d'una música amb uns tocs de minimalisme.